

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Μικροί και μικρούλες που περνάτε μία ευτυχισμένη και ζέγνο αστη ζωή, διαβάστε τη σελίδα αυτή. Θα εκτιμήσετε έτσι περισσότερο τα αγαθά που σας χαρίζει ο Θεός και οι γονείς σας και θ' ανοίξει διάπλατα η καρδιά σας στον οίκτο και στη συμπόνοια).

ΛΙΓΑ χιλιόμετρα μακριά από το Παρίσι, μέσα σ' ένα πυκνό δάσος ύψώνεται ένα τεράστιο και μεγαλοπρεπές κτίριο που δίνει την εντύπωση νοσοκομείου. Και πράγματι μέσα σ' αυτό το κτίριο δέκα χιλιάδες παιδιά ανατρέφονται με όλες τις φροντίδες και την προσοχή της σύγχρονης παιδαγωγικής κι' ένα πλήθος γιατροί κι' άλλοι επιστήμονες φροντίζουν από φιλανθρωπία για την κανονική λειτουργία αυτού του άσυλου. Μέσα σ' αυτό υπάρχουν όλα τα παιδιά που δεν γνώρισαν τους γονείς τους ή που εγκατελείφθηκαν από αυτούς στο δρόμο, τα παιδιά των έγκληματιών και των ανθρώπων που σκόρπισαν την οικογένειά τους και τα παιδιά των παραφρόνων. Υπάρχουν ακόμη μέσα σ' αυτό το ίδρυμα τα παιδιά των γυναικών του δρόμου και τα μαρτυρικά παιδιά. Αυτά τα τελευταία έχουν το καθένα τους μία τόσο ανατριχιαστική ιστορία κ' είναι τόσο αξιολύπητα και δυστυχημένα που ως μας επιτραπή να ασχοληθούμε μ' αυτά στο σημερινό άρθρο μας.

Τα μαρτυρικά παιδιά της κοσμοπόλεως δεν ανήκουν σε μία ώριμη τάξη. Μπορεί οί γονείς τους να είναι φτωχοί, είτε πλούσιοι. Αυτό δεν έχει καμιά σημασία. "Αν καταστάλαξαν σ' αυτό το άσυλο, καταστάλαξαν από την άστυργία και την σκληρότητα των γονέων τους, οί όποιοι τα βασάνιζαν σαν πραγματικοί δήμιοι. "Ετσι αναγκάστηκε να επέμβη ή άστυνομία, να τους πάρη και να τους τιμωρήσει παραδειγματικά. Είπε δέ τόσα πολλά αυτά τα δυστυχημένα πλάσματα στην κοσμοπόλι, ώστε το κράτος χρειάστηκε να οργανώσει μια ειδική υπηρεσία προστασίας των, ή οποία φροντίζει να τ' ανακαλύπτει και να τα κλείνει στο άσυλο που αναφέραμε. Τα περισσότερα όμως από αυτά έχουν χάσει από το φόβο τους το μυαλό τους. "Αλλα ούρλιάζουν και στριγγλίζουν σαν δαιμονισμένα κι' άλλα σπαράζουν σαν τ' ψάρια, από τη φρίκη τους μόλις θυμηθούν τα βασανιστήρια στα όποια τα υπέβαλλαν οί δήμιοι τους.

Σκανδαλισμένος από όλες αυτές τις πληροφορίες, έπεσκέφθηκα τον διευθυντή αυτής της υπηρεσίας, τον άστυνόμο Πιέρ Μαρινύ, και τον παρεκάλεσα να μου εξηγήσει πώς λειτουργεί αυτό το τμήμα της άστυνομίας και ποιές είναι ως σήμερα ή πιό ανατριχιαστικές υποθέσεις με τις όποιες έχει ασχοληθή.

Ο Πιέρ Μαρινύ μ' ώδήγησε τότε ως τ' ανοιχτό παράθυρό του, μου έδειξε το γοητευτικό πανόραμα της κοσμοπόλεως και μου είπε:

— Σε κάθε συνοικία του Παρισιού, αυτή τη στιγμή βασανίζεται κι' από ένα παιδί. Οί γονείς του θέλουν να το «ξεπαστρέψουν» για να γλυτώσουν από το μαρτύριο της ανατροφής του.

Κι' επειδή εγώ τον κυττούσα κατάπληκτος μου εξήγησε:

— Αυτή είναι ή σκέψις με την όποια ξεκινάμε για τις έρευνές μας. Μά συνήθως μας βοηθούν στο έργο μας ή καταγγελίες διαφόρων γειτόνων, οί όποιοι έτυχε κάποτε ν' ακούσουν τους θρήνους του βασανιζομένου παιδιού ή να προσέξουν την έξαφάνισί του. Πολλές φορές φυσικά γίνονται λάθη, μά καμιά φορά ανακαλύπτουμε ανατριχιαστικά πράγματα. Πρέπει δέ να ξέρετε ότι πολλά παιδιά αυτά τα τελευταία χρόνια υποφέρουν από τα θίσινα των γονέων τους, από την κτηνωδία τους και τον άλκοολισμό τους. Κι' αυτή ή άκόμη ή φτώχεια κ' ή άνεργία έχει τ' άθωα και τραγικά θύματά της. "Ιδού ένα τέτοιο παρό-

δειγμα:

Στή συνοικία της Γκρενέλ, στην όποια τελευταίως μένουν ένα πλήθος εργατών των εργοστασίων σε μια τρομερή φτώχεια κι' έξαθλίωσι, ζούσε κι' ο Πώλ Μπρυγιέρ με τη γυναίκα του και τα πέντε παιδιά του. "Ηταν έπιστάτης σ' ένα εργοστάσιο και κατώρθωνε να τα φέρη βόλτα. Μία μέρα όμως αυτή ή φάμπρικα σταμάτησε να δουλεύη κ' οί εργάτες της πετάχτηκαν στο δρόμο. Ο Πώλ Μπρυγιέρ τότε γύρισε όλο το Παρίσι για να βρη δουλειά και τέλος άπογοητευμένος άρχισε να διημερεύη στις ταβέρνες. Το σπίτι του φυσικά είχε μεταβληθή σε φοβερή κόλασι. Η γυναίκα του είχε μιμηθή το παράδειγμά του. "Επειδή όμως τα παιδιά τους φώναζαν κάθε τόσο και τους ζητούσαν να φάνε, άπεφάσισαν να τα στείλουν να εργασθούν.

— Πηγαίνετε, τους είπαν, να ζητιανέψετε. "Οποιος τό θράδυ δεν φέρη λεφτά, θα φάη της χρονιάς του.

Και τα παιδιά σκόρπισαν στους δρόμους του Παρισιού κι' άρχισαν να παρακαλούν τους διαβάτες. Τη νύχτα γύρισαν σπίτι σ' άθλια κατάστασι. Μουσκεμένα από τη βροχή, μά με άρκετά χρήματα. Ο Μπρυγιέρ τους τα πήρε και δήλωσε στη γυναίκα του:

— Δώσε τους ένα κομμάτι ψωμί, μά όχι και να χορτάσουν για να ζητούν πιό... συγκινητικά έλεημοσύνη.

"Επειτα από ένα μήνα τα παιδιά του Μπρυγιέρ είχαν μεταβληθή σε φαντάσματα κι' επειδή από τις τιμωρίες των άστυνομικών φοβόντουσαν πειά να ζητιανέψουν, άρνήθηκαν να ύπακούσουν στον πατέρα τους. Τότε εκείνος για να τα τιμωρήσει, τα έδεσε στο σκοτεινό ύπόγειο του σπιτιού με χοντρές άλυσίδες και κάθε νύχτα κατέβαινε και τα έδερνε. Από το ξύλο και την πείνα τα δυό άπ' αυτά υπέκυψαν τέλος στο μαρτύριό τους. Τα άλλα δύο επίσης δεν άργησαν να τρελλαθούν από το φόβο τους. Είχε μείνει πειά μόνο το μεγαλύτερο, αυτό όμως ήταν πολύ έξυπνο. Κατάφερε να πείση τον πατέρα του ότι θα πήγαινε να ζητιανέψη κι' έτσι εκείνος το έβγαλε από το ύπόγειο, του έδωσε να φάη και το έσπρωξε στο δρόμο. Μ' αυτό ήρθε κατ' ευθείαν στο γραφείο μου, διηγήθηκε την ανατριχιαστική του ιστορία και με παρακάλεσε να το βοηθήσω. Μά μου έκανε εντύπωση ότι δεν ήθελε να όμολογήσει τ' όνομα του πατέρα του, για να μη τον τιμωρήσουν. "Ωστόσο κατάφερα να το ξεγελάσω κι' έτσι συλλάβαμε αυτό τον έγκληματία, ο όποιος και παρεδόθη στο δήμιο.

Μία άλλη φορά πάλι ήρθε στην άστυνομία ένας άλλος μικρός.

— Κύριε άστυνόμ, μου είπε, είναι τώρα μια έβδομάδα που έχασα τον φίλο μου τον Ζουλιέν. Κάθετα στο διπλανό σπίτι. Οί γονείς του λένε ότι στον στείλαν ταξίδι. Μά εγώ δεν το πιστεύω, γιατί αυτός θα μου το έλεγε. "Επειτα εκείνο που με κάνει να ύποπτεύωμαι ότι του συνέβη κάτι κακό, είναι το ότι κάθε νύχτα τον άκούω να κλαίη στον ύπνο μου. Ρώτησα τη μητέρα μου, μά εκείνη μου είπε να μην ανακατεύωμαι στις ξένες υποθέσεις. "Ηρθα λοιπόν να σας τα πω για να φροντίσετε να μου βρητε το φίλο μου.

Αυτός ο πιτσιρίκος μου κίνησε το ενδιαφέρον και για να μη του χαλάσω το χατήρι, του είπα ότι θα έκανα μια έρευνα. Πράγματι, έπεσκέφθηκα τους γονείς του Ζουλιέν Λουρώ και τους ρώτησα τί συνέβαινε. Η μητέρα του μου ώρκίστηκε ότι το παιδί της είχε πάει να ιδη στη Λυών μια θεία του. Το ίδιο με βεβαίωσε κι' ο πατέρας του. Η έρευνα που έκανα έπίσης στα δωμάτια δεν απέκάλυψε τίποτε το ένοχοποιητικό και θα έφευγα άπρακτος αν δεν κύτταζα

σ' ένα μεγάλο θαρέλι της αποθήκης. Τότε όμως ώπισθοχώρησα από τη φρίκη μου. Εκεί μέσα ήταν κλεισμένο ένα παράδοξο πλάσμα, τόσο αδύνατο και τόσο φοβισμένο, πού προκαλούσε φρίκη. Ήταν ο μικρός Ζουλιέν. Οί δήμοιοι γονείς του τὸ εἶχαν κλείσει ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ τ' ἀφήσουν νὰ πεθάνη, θέλοντας νὰ καταχρασθῶν τὴν περιουσία πού τοῦ εἶχε ἀφήσει μιὰ πλούσια θεία του πού πέθανε.

Ὁ μικρὸς Ζουλιέν χρειάστηκε πάρα πολλοὺς μῆνες γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ τώρα βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶνε πιὸ φιλόξενο ἀπὸ τὸ δικό του.

Ἐνα ἄλλο μαρτυρικό παιδί ἦταν ἡ μικρὴ Ἰσαβέλλα Κλωντέλ, ἡ δυστυχισμένη κόρη ἑνὸς παραγγελιοδόχου. Ἡ Ἰσαβέλλα ἔχασε πολὺ γρήγορα τὴ μητέρα της κι' ὁ Κλωντέλ γιὰ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ, παντρεύθηκε μιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἡ μητριὰ της ὁμως δὲν ἔνοιωθε καμμιά ἀγάπη γι' αὐτὸ τὸ πλάσματάκι κι' ὅταν κατάλαβε ὅτι θὰ ἔφερνε ἕνα ἄλλο παιδί στὸν κόσμον, ἀποφάσισε νὰ τὸ ἐξαφανίση. Πράγματι ἐπωφελομένη ἀπὸ ἕνα ταξίδι τοῦ ἀνδρός της, πήρε τὴν Ἰσαβέλλα, τὴν ἐγκατέλειψε κάτω ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα καὶ γύρισε μ' ἀναπαυμένη τὴ συνειδήσι της στὸ σπίτι της. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψε ὁ Κλωντέλ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε χαθῆ κι' ὅτι παρά τις ἐρευνες τῆς ἀστυνομίας, δὲν τὴν εἶχε ξανάβρῃ.

Ὁ παραγγελιοδόχος πήγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ θλίψι του καὶ τίποτε δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἰσαβέλλα. Ἐτσι πέρασαν σωστὰ τρία χρόνια. Μιὰ ἄγρια χειμωνιάτικη μέρα ὁ Κλωντέλ καθόταν σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λαϊκὰ μπάρ κι' ἔπινε τὸ κονιάκ του, ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἐμπρὸς του ἕνα ρακένδυτο κορίτσι καὶ νὰ τὸν ἐκλιπαρῆ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ βοήθεια. Ὁ Κλωντέλ στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς ταραχθῆκε καὶ στὴν ἀρχὴ νόμισε ὅτι τὸν εἶχε πειράξῃ τὸ κονιάκ. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο συνῆλθε καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο του ἄρχισε ν' ἀναζητᾷ τὸ κοριτσάκι καὶ νὰ τὸ φωνάζῃ στὸ δρόμο. Ὑστερα πράγματι ἀπὸ ὥρα τὸ ἀνακάλυψε κοντὰ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου. Σέρνονταν ἀπὸ τὰ φουστάνια μιᾶς γρηῃς μέγαιρας καὶ πατοῦσε μὲ γυμνὰ πόδια στὸ κρυσταλλιασμένο χιόνι.

— Ἰσαβέλλα! φώναξε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα στὴν καρδιά. Ἰσαβέλλα!

Τὸ κοριτσάκι ἀπὸ ἔνστικτο γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κύτταξε. Ὁ Κλωντέλ τότε μ' ἕνα πῆδημα θηρίου χύμηξε στὴ γρηῃ μέγαιρα, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ κουρέλια της καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

— Θέλει νὰ μοῦ πάρῃ τὸ παιδί μου, διαμαρτυρόταν ἐκεῖνη μ' ὄλη της τὴ δύναμι.

Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πράγματι τὸ παιδί ἦταν τοῦ Κλωντέλ κι' ὅτι τὸ εἶχε βρῆ σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα καὶ ὅταν τὸ μεγάλωσε τὸ ἔμαθε τὴ δουλειὰ της, νὰ κλέβῃ καὶ νὰ ζητιανεύῃ.

Ὁ Κλωντέλ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα στὴν ἀγκαλιά του γύρισε στὸ σπίτι του. Μὰ ἡ δεύτερη γυναίκα του μόλις τοὺς εἶδε ἔγινε κατακίτρινη καὶ μαρτύρησε τὸ ἔγκλημά της. Τότε ὁ Κλωντέλ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔπνιξε, ἐκεῖ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε τίποτε νὰ καταλάβῃ.

Ὁ Κλωντέλ καταδικάστηκε πολὺ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ Κακούργιοδικεῖο καὶ μέχρι νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινὴ του φυλάμῃ τὴν Ἰσαβέλλα στὸ ἄσυλο μαζὺ μὲ τ' ἄλλα μαρτυρικά παιδιά γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀλήτικη ζωὴ της.

Κι' ὁ Πιερ Μαρινὺ στέναζε γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὴ ἡ συζήτησις τὸν στενοχωροῦσε κι' ὅτι καλὰ θὰ ἔκανα νὰ τὸν ἀφήσω ἡσυχῶ. Μὰ ἐγὼ εἶχα μάθει πειὰ ὅ,τι μοῦ χρειαζόταν γιὰ τὰ μαρτυρικά παιδιά καὶ τὸν ἀποχαιρέτησα βιαστικά γιὰ νὰ πάω νὰ γράψω τὸ ἄρθρο μου.

ZAN KOLMP

Ἀπὸ τῆς 20ῆς Σ)βρίου π.ἔ. ἤρchiσε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ — Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

(Τοῦ Φρανσουᾶ Κοππέ)

Ἡ κουκουθᾶγια μὲς ἀπ' τὰ χαλάσματα
πρὸς τὸ Δεκέμβρη κράζει πού τελειώνει
κι' ἡ θλιθερὴ σου θύμησι ἢ μαυρόφτερη
ἀκόμα τὴ φτωχὴ καρδιά σου ἰσκιώνει.

Δοκίμασες ποτέ σου τίς ἀμέτρητες
τίς ὄρες νὰ κρατήσῃς πού πετᾶνε;
Πόσες λαμπρὲς ἀπ' ὅσες δὲν περάσανε
καὶ πόσες ὀλοσκότεινες θὲ νᾶνε;

Ἄσε λοιπὸν τίς μέρες νὰ περνοῦνε.
Ἄ, πόσα δάκρυα κρῦβει ἕνα φιλί
κι' ἀγκάθια τὸ τριαντάφυλλο πού ἀνοίγει!

Κάνουν καλὸ τὰ χρόνια πού κυλοῦνε
θαρρῶ δὲν εἶνε τίποτα ἢ θανὴ
ἀφοῦ ἡ ζωὴ μας εἶνε τόσο λίγη.

ΙΟΥΝΙΟΣ

(Τοῦ Φρανσουᾶ Κοππέ)

Στὸν κόσμον αὐτὸ ἀκλουθῶντας τὴν ἐλπίδα
οἱ ἀνθρώποι ὅταν ἐρθοῦν καὶ τὰ πουλιὰ
πού λίγο ζοῦν, πρώτη ἔχουνε φροντίδα
νὰ κάμουν τὴ μικρὴ τους τὴ φωλιὰ.

Μὲ λίγη στάχτη κι' ἄχυρα μιὰ μέρα
χτίζουν μιὰ ταπεινὴ καὶ φτωχικὴ
στέγη πού τρέμει κάτου ἀπ' τὸν ἀγέρα
νὰ κρῦψουν τὴν ἀγάπη τους ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὰ μάτια τὰ μαγευτικά
μιᾶς κόρης ἢ καρδιά μου πληγωμένη
ἐκλείνει τέτοια ὄνειρατα γλυκὰ
βαθείᾳ της κι' ἦταν πάντα εὐτυχισμένη.

Κι' ἐγὼ νὰ θεμελιώσω τὴ φωλιὰ μου
ποθοῦσα χαρῶπος καὶ θαρρετὸς,
μὰ κάθε ἀπαντοχὴ μου ἔρριξε χαμου
φυσῶντας ὁ βοριάς ὁ δυνατὸς.

Μονάχος μου σὲ στράτες μακρυσμένες,
θλιμμένος, μὲ τὸ μέτωπο σκυφτὸ
μπρὸς μου ὄλες τίς ἐλπίδες μου σπασμένες
— αὐγὰ φωλιᾶς πού σπάσανε — κυτῶ.

ΓΕΡΑΤΕΙΑ

(Τοῦ Σαιν - Λαμπέρ 1716—1803)

Κατάρρα σ' ὅποιον οἱ θεοὶ χρόνια πολλὰ ἔχουν δώσει!
Τὸ μακρυνὸ ταξίδι του μιὰ μέρα πρὶν τελειώσῃ
βλέπει βαθείᾳ στὸ μνήμα τους νὰ χάνωνται κρυμμένοι
οἱ φίλοι του οἱ ἀχώριστοι καὶ πολυαγαπημένοι.

Τὸ καθετὶ τριγύρω του νὰ χάνεται, ν' ἀλλάξῃ
θωρεῖ, μὲ ξένο ἀνάμεσα στὴ νέα γενιὰ αὐτὸς μοιάζει
κι' ὅταν πεθαίνοντας τυφλὸς ἀφήσῃ αὐτὴ τὴν πλάσι
δὲν ἔχει τίποτα ὁ φτωχὸς ἄλλο ἀπ' τὸ φῶς νὰ χάσῃ.

Τ Ω Ρ Α ...

(Τοῦ Φ. Ρίχτερ)

Τώρα πού ὠραία ἢ ἀνοίξι
Μὲς τάνθια στολισμένη,
Ροδοστεφανωμένη,
στὴ γῆ χαρὰ σκορπάει.
Καὶ γύρω ἢ χλόη ντύνεται,
τὰ δάση της ἰσκιώνουν,
τὰ κρῦα χιόνια λυώνουν
κι' ὁ οὐρανὸς γελάει.

Πού ὁ βοσκὸς χαρούμενος
φυσῶνιας τὴ φλογέρα,
γεμίζει τὸν αἰθέρα
τραγουδία ἐρωτικά.
Τώρα κι' ἐγὼ, κοπέλλα μου,
ζητᾶω τὸν ἔρωτά σου
καὶ στέλνω στὴν καρδιά σου
δυσὸ λόγια μυστικά...